Hatıralarıyla İz Bırakanlar

Prof. Dr. İsmail Yakıt

ÖTÜKEN

Prof. Dr. İsmail Yakıt; 1950'de Denizli'nin Tavas İlçesi Kızılcabölük Bucağı'nda dünyaya geldi. İlk ve ortaokulu memleketinde, liseyi Denizli'de bitirdi. Yüksek tahsilini Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde (1970–1974) tamamladı.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından burslu olarak Fransa'ya gönderildi. "Paris-IV Sorbonne Üniversitesi'nde" Doktora yaptı (1974–1979). Doktora tez çalışmaları esnasında, Sorbonne Üniversitesi'nde Mukayeseli Felsefeler Dalı'nda İhtisas Diploması aldı (1976). Kahire (Mısır) Üniversitelerinde araştırmalarda bulundu (1976–1977). Paris Tıp Fakültesi'nin Juvisy Dokümantasyon Merkezinde araştırmalar yaparak "Anthropologie biologique" sertifikası aldı (1978).

1979'da İslam Felsefesi ve Mukayeseli Felsefeler dalında Paris-IV Sorbonne Üniversitesi'nde hazırladığı evrim teorileri üzerindeki Doktora tezini "Pekiyi" dereceyle savunarak yurda döndü. Erzurum Atatürk Üniversitesi İslami İlimler (İlahiyat) Fakültesi'ne Dr. Asistan olarak girdi (1980). KKTC'nde Yedek Subay olarak askerlik yaptı (1980–1981). Yardımcı Doçent oldu (1982). İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü Türk-İslam Düşüncesi Tarihi Anabilim Dalı'na naklen tayin oldu(1984). Doçent oldu(1986). İslam Felsefesi Profesörlüğü'ne yükseltildi ve akabinde S.D.Ü. İlahiyat Fakültesi Kurucu Dekanlığı'na tayin edildi(1993). Üç dönem arka arkaya dekanlık yaptı(1993–2003). Bu arada Sosyal Bilimler Enstitüsü Kurucu Müdürlüğü görevini de yürüttü (1993–1999). Halen Antalya'da Akdeniz Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nde Bölüm Başkanı olarak görev yapmaktadır.

Fransızca ve Arapça bilen İsmail Yakıt'ın, 40 yılı aşkın akademik hayatı boyunca, yayınlanmış çok sayıda kitabı, makale ve bildirisi vardır. Çalışmalarının bazıları İngilizce, Fransızca, İspanyolca, Arapça, Almanca, Uygurca ve Japoncaya çevrilmiştir.

Yayınlanmış Kitaplarından Bazıları: *Ihvan-ı Safa Felsefesinde Bilgi Problemi; Türk-İslam Kültüründe Ebced Hesabı ve Tarih Düşürme; Batı Düşüncesi ve Mevlana; Atatürk ve Din; Yunus Emre'de Sembolizm, Türk-İslam Düşüncesi Üzerine Araştırmalar; Osmanlı Araştırmaları; Hz. Peygamber'i Anlamak; Kur'a'n'ı Anlamak; İslam'ı Anlamak; Zaman Değirmeni; Yakut'tan Tarihler; Tıp Felsefesi ve Etiği Üzerine; Mevlana'da Aşk Felsefesi; Arşiv Belgeleri Işığında Kızılcabölük; Geçmişten Günümüze Uzunpınar; Hatıralarıyla İz Bırakanlar;*

Bazı Tercümeleri: *İbn Sina Felsefesi ve Ortaçağ Avrupasındaki Etkileri (Goichon'dan terc.); Galen'e Reddiye (Farabi'den terc.); Erdemli Tabip Bir Filozof Olmak Zorundadır (Galen'den terc.); İbnü'l-Arabi ve Fahreddin el- Razi'nin Düşüncesinde İlahî Ben ile Beşerî Ben (Arnaldez'den terc.)*

İsmail Yakıt'ın bütün yayınlarını görmek için : www.ismail-yakit.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz 11

Şair Ruhlu Bir Amcam:
Yakupoğlu Osman Efendi 15
Ülkücü Hareketin Teorisyeni:
Dündar Taşer 23
Gerçek Bir Çanakkale Gazisi:
Kocaalioğlu Hacı Bekir Dede 31
Jet İmam:
Çilen Hoca 42
İngiliz Esir Kamplarından Kaçan Adam:
Yakupoğlu Ali Dede 46
Felsefede Bir Deha:
Hilmi Ziya Ülken 55
Çivrilli Karahasanoğlu:
Mehmet Karasan 62
Kur'an'ın Akılcı Yorumcusu:
Muhammed Bin Tavit Et-Tanci 67
Bayrak Şairi:
Arif Nihat Asya 79
Nasihatıyla Hayatıma Yön Veren Hocam:
Hamdi Ragıp Atademir 99
Mütefekkir Bir Dost:
Erol Güngör 106
Kalender Nüktedan ve Kabına Sığmayan Adam:
Osman Yüksel Serdengeçti 110
Seferberlikte Sigarayı Bırakan Adam:
Mıstık Dede 124
İlkelerinden Taviz Vermeyen Hocamız:
Fevziye Abdullah Tansel 128
Gözüpek Bir Araştırıcı:
Recep Şahin 137
Yürekli Bir Menderesci:
Hasan Şipir 140
İsmi Gibi Âmil, Soyadı Gibi Çelebi:
Amil Çelebioğlu 144

Gerçek Bir İstiklal Savaşı Gazisi:
Şeyh Hüseyin Nazmi Ceylanoğlu (=Geylanî) 152
Acımasız Bir Münekkit:
Orhan Şaik Gökyay 163
Candan Bir Dost:
Rektör Hasan Gürbüz 169
Sevgi Dolu Bir Lider:
Başbuğ Alparslan Türkeş 180
Bir Fincan Kahveye Satılan Şair:
Haşim Nezihi Okay 189
Çağdaş Bir İslam Düşünürü ve Türk Dostu:
Muhammed Hamidullah 193
Gönül Adamı ve Mesnevihan:
Şefik Can 206
Şeyhü'l-Hattâtin:
Ali Alparslan 210
Bilim, Kültür ve Sanat Adamı:
Ali Haydar Bayat 216
"Türkiyem"in Şairi:
Dilaver Cebeci 224
Fikirlerinin Çilesini Çeken Adam:
Durmuş Hocaoğlu 231
Musikişinas Bir Osmanlı Beyefendisi:
Ahmet Ayhan Altınkuşlar 238
Türk Dünyasının Dede Korkutu:
Turan Yazgan 246
Erzurumlu Alim Bir Dost:
Yunus Kaya 257
Kıvrak Zekâlı Titiz Bir Şahsiyet:
Nihat Keklik 264
Birikimli ve Bulunmaz Bir Dost:
Hüseyin Ayan 295
Ehli Sohbet Bir Neyzen:
Niyazi Sayın 302
Hoş Sohbet Nüktedan Bir Müftü:
Osman Müderrisoğlu 308

Canımdan aziz bildiğim çocuklarım
Mevlüde, Rukiye,
Ahmet, Osman ve Oğuzhan'a

"Mal ve çocuklar dünya hayatının süsüdürler.
Ölümsüz olan yararlı ve erdemli işler (salihât) ise,
Rabbinin katında, sevap olarak da,
umut olarak da daha hayırlıdır"
(Kur'an, Kehf Suresi, 18/46)

Önsöz

Sohbetlerimizde yeri gelince bazı büyüklerimizden ve dostlarımızdan bahsediyor, onlarla ilgili anılarımızı, esprilerimizi ve hatta onlardan dinlediklerimizi dile getiriyorduk. Bu arada pek çok arkadaşım, öğrencilerim, özellikle gençler "Hocam, bunları yazmanız gerekiyor. İçinde gerçekten, mesaj yüklü olanları olduğu gibi, hayata yön verecek kabilinden önemli hususlar da var. Hatta bazı kişilerin bilinmeyen yönlerine de ışık tutuyor. Ne olur, bunları gelecek nesillere aktarın" diye birçok kez söylediler. Hayatımı yazmaktan ve kendimden bahsetmekten pek hazzetmiyorum. Ancak, tanıdığım bazı kişilerin bende unutulması mümkün olmayan hatıraları vardır. Bunların anılması, unutulmaması için yazılmasının daha doğru olacağını düşündüm. Atalarımızın da dediği gibi, "Söz uçar, yazı kalır."

Biz Türklerin kültürel eğitimi verbal yani sözlü bir eğitime dayanır. Yazmaktan ziyade, konuşmayı, anlatmayı, nasihat etmeyi, tabiri caizse işin laf tarafını severiz. Bunları yazalım, gelecek nesiller okusun diye pek düşünmeyiz. Eğer tarih boyu, biz de Batılılar gibi her şeyi yazarak gelecek nesillere aktarsaydık, bu konuda dünyanın en zengin kütüphaneleri her halde bizim kütüphanelerimiz olurdu.

Tarihe yön veren, tarihi değiştiren, zaman içinde bazı hususlarda ezber bozan belgeler, bu güne kadar, hep hatırat ve günlükler olmuştur. Bunların yazılı birer belge halinde neşredilmesi, onları birinci elden kaynak haline getirir. Tarihi, sosyal, kültürel, ekonomik, antropolojik, folklorik, tipolojik, psikolojik vs bütün tahliller bu belgeler üzerinden yapılır. Dolayısıyla araştırıcılar için değeri yüksek malzemeler olurlar.

Bu kitapta, belki aradığınız ve beklediğiniz çok şeyi bulamayabilirsiniz ama, benim zihnimde unutulmaz anılar bırakan kişileri, benim gözümle daha yakından tanıyacaksınız diye de düşünüyorum. Gençlerin ve dostlarımın yazmam konusunda beni zorlamaları bir yerde iyi oldu. Bunları ne zamana kadar hafızamda tutabilirdim. Kaldı ki insan hafızası bir turşu küpüne benzer. Turşu kurarken tabandan yerleştirilerek kurulur. Yani, ilk öğrendiklerimiz, duyduklarımız küpün dibinde olanlar gibidir. En son öğrendiklerimiz ise küpün üstündekiler gibidir. Turşuyu tüketirken en üsten başladığımız gibi, unuturken de unutmayı en sondan başlarız. Yani, en son öğrendiklerimizi en önce unuturuz. Bu husus geriye doğru yavaş yavaş devam eder. Atalarımızın dediği gibi: "Hâfıza-i beşer, nisyan ile malüldür."

Çocukluk yıllarımdan beri hatıralarıyla zihnimde yer etmiş, ruhumda ve gönül dünyamda iz bırakmış kişileri ve onların anılarını bu kitapta anlatmaya çalıştım. Dolayısıyla bunu bir nevi hatıra-portre denemesi olarak görebileceğimiz gibi, aynı zamanda da benim "ömrümün aynası" diyebileceğim bir kitaptır. Hatıraları okurken kendinizi, kimi vakit sınıfta ders dinlerken, kimi vakit savaş meydanlarında veya esir kamplarında veya şiir ortamlarında, hatta heyecanlı ve nükteli sohbetlerin içinde bulacaksınız. Kitapta adı geçen kişilerden vefat etmiş olanlarını vefat sırasına göre yerleştirdim. Halen hayatta olanları ise kitabın sonuna aldım.

Hatıralarına yer verdiğimiz muhterem zevat hakkında birileri yazılı veya sözlü yanlış ve talihsiz beyanlarda bulunmuşlarsa onları da tashih etmeyi görev bildim. Çünkü doğru bildiklerimizi söylemenin, insanların bazı kişiler hakkında yanlış kanaatler edinmelerine meydan vermemenin daha erdemli bir davranış olacağını düşündüm.

Hatıralarımın hepsi bu kadar değil, ancak bu baskıda bu kadarını kaleme aldım. İleriki baskılarda yeni ilaveler de yapılabilir. Yazmadığım bazı hatıralarım ise özel sohbetlerimin konusu olmaya devam edecektir. Kitapta adı geçen kişiler hakkında başta kısa bir bibliyografya verilmiş, sonra ne zaman tanıştığımız ve ne gibi hatıralarımız olmuştur konusuna geçilmiştir. Bu kişilerden bazıları hakkında bu güne kadar yaptığım çalışmalar da onların daha iyi tanınmaları bakımından buraya alınmıştır. Bunlardan daha önce yayımlanmış olanları dipnotlarda gösterilmiştir. Kitapta adı geçen ve ahirete intikal etmiş olanlara Cenab-ı Hak'tan rahmetler niyaz ediyor, berhayat olanlara da sağlıklı ömürler diliyorum.

Kitap yayıma girmeden önce okuyup bazı imla hatalarını tashih zahmetinde bulunan değerli dostlarım Doç. Dr. Suat Ünlü, Yrd. Doç. Dr. Fatih Yıldız ve Edebiyat Öğretmeni Erdoğan Yıldırım'a şükranlarımı sunarım. Ayrıca yayımı konusunda gerekli titizliği gösteren Ötüken Yayınevi'nin değerli mensuplarına da teşekkürü bir borç bilirim.

Tevfik ve hidayet Allah'tandır.

Prof. Dr. İsmail YAKIT
Antalya, Ocak 2016

Şair Ruhlu Bir Amcam
Yakupoğlu Osman Efendi

Denizli-Tavas Kızılcabölük Bucağı'ndan "Yakuplar"ın Osman Efendi adıyla bilinen amcam, altısı erkek yedi kardeşin beşincisidir. Aslen 1340 R./1924 doğumlu olup, nüfusta 1925 olarak yazılmıştır. Baba adı Yakup, ana adı Rukiye'dir. Vefatı 02 Nisan 1954'tür. Hayatıyla ilgili bilgileri en küçük kardeşi olan diğer amcam Mustafa Ali Yakıt'tan aldım.

Şair Osman Efendi amcamın tahsili ilkokul, mesleği el tezgâhı dokumacılığıdır. Askerliğini İstanbul Bakırköy'de jandarma olarak yapar, 1948'de Aydın'a gider ve Ömer Muharrem Sabun Fabrikası'nın idari işlerinde çalışır. Ertesi sene İzmir'e giderek Şark Sanayi Tekstil Fabrikası'nda işçi olarak çalışır. Bu arada Hüseyin adında Çivril'li bir arkadaşıyla ortak bakkal dükkânı açarlar. 1951'de enistesi Mehmet Ali Gevrek'in telkiniyle Denizli'ye gelir ve İsmail Derici ve Nevzat Koru İnşaat şirketinde taşeronluk yapar. Bu yılın sonunda hastalanır. 1952 yılı, hastalığıyla mücadele etmekle geçer. Rahatsızlığı menenjittir. Ankara Numune Hastanesi'ne tedavi için gider ve orada "Tüberküloz menenjit" teşhisiyle tedavi görür. Böbrekleri bozulur, üreye çevirir. 1953 yılının Temmuz-Aralık arası hastanede yatar. Hastalığından dolayı gözlerinin görme yeteneği

azalır. Nihayet memleketi Kızılcabölük'e döner. Bu arada Tavas'ın Solmaz Köyünde vekil öğretmenlik yapan küçük kardeşi Mustafa Ali'nin yanına annesiyle birlikte gider. 02 Nisan 1954'de hayata gözlerini yumar. Cenazesi Solmaz'dan Kızılcabölük'e traktörle getirilir ve Kızılcabölük mezarlığına defnedilir.

Osman Efendi amcam bekar olarak çok genç denecek bir yaşta (29) vefat etmiştir.

Anlatıldığına göre birkaç gönül işi olmuş ama kısmet olmamış. Memleketinden bir kızı istetmek istemiş, ancak annesi (ninem), "aileler arası uyuşmazlık var" diye istememiş. Çalıştığı yerlerden birinde kısmi bir gönül macerası da yaşamıştır. Çalışma arkadaşlarından Babadağlı Münif ustanın beyanına göre Denizli'nin tanınmış ailelerinden Hacı Bektaşlar'ın birinin kızına tutulmuş ama isteme durumu olmamış.

Osman Efendi, kendisini iyi tanıyanların ifadesiyle çok okuyan, ince ruhlu bir insandır. Dünya malına itibar etmeyen, dilinin sadeliği, şairliği, efendiliği ve ahlakıyla temeyyüz etmiş bir şahsiyettir. Hatta şu ifade çevrede darb-ı mesel olmuştur: "O kadar ar, namus sahibi ki, hiçbir kadını bakışlarıyla rahatsız etmez, Yakupların Osman Efendi, kızlara değişilmez."

Amcam Osman Efendi'yi hayal meyal tanırım. Avlulu toprak damlı birçok odası bulunan büyükçe aynı evde kaldığımızdan çocukluğumun başlangıcındaki hatıralarımda bu amcam da vardır. Bir bayram günü kendisinin bana delikli bir para verdiğini ve benim de onu oynarken yuttuğumu hatırlıyorum. Amcamla ilgili olarak çok iyi hatırladığım onun cenazesinde gördüklerimdir. Tıpkı Yahya Kemal'in 5-6 yaşlarında annesinin cenazesinde gördüklerini daha sonra meşhur "Sessiz Gemi" şiirlerinde sembolize ettiği gibi, ben de amcamın cenazesinde gördüklerimi Türk kültürünün bir sembolü olarak burada anlatmak isterim.

Cenazesini, hepsi de rahmetli oldular, babam, diğer amcalarım ve akrabalar bir traktörle 20 km. mesafede bulunan Solmaz Köyü'nden getirmişlerdi. Tabutun (=mahalli dille sal'ın) üzerinde bekâr ölenler için örtülen tülbent bezi vardı. Cenazesi namazı kılındıktan sonra, merasim eşliğinde mezarlığa kadar zurna olmaksızın sadece davul çalınarak (yani kös vurularak) – tıpkı Ramazanda sahur geceleri çalınan davul gibi- götürüldü. Bu usûl bizim oralarda, bekâr olarak ölenler için uygulana gelen bir gelenektir. Çünkü bekâr ölenlerin, hayatında düğünü olmadı, davulu çalınmadı diye cenazeleri davulla götürülüyordu. Rahmetli amcamı da düğünü olup, davulu çalınıp gerdeğe giremedi ama ahiret evine girsin diye davulla uğurladılar. Toprak ananın kucağına verdiler. Tıpkı Mevlana'nın ölüm gecesini gerdek gecesi telakki etmesi gibi, bu keyfiyet Anadolu'nun bazı yerlerinde vaktiyle uygulanan bir Türk geleneği idi. Hayatla ölüm, gerdekle sevgiliye kavuşma motifleri arasındaki metaforik bağları belirten mecaz yüklü bir fenomendir.

Osman Efendi amcam, 8 yaşında babasını kaybettiği için olsa gerek, yalnızlık psikolojisi içinde büyümüştür. Ailenin maddi durumu pek iyi olmadığından birçok işlerde çalışarak hayatını kazanmak zorunda kalışının bu yalnızlığını artırdığı anlaşılmaktadır. Nitekim elimde bulunan mektupları, hatıra defterindeki notları ve şiirlerinden yapılacak analizler bunu göstermektedir. Son derece karamsar, yanık ve içli yazıları vardır. Soyadını "Yakut" diye kullanması, sülalenin asıl soyadının maalesef "Yakıt" diye tescil edilmesindendir. Nüfus kaydından mezar taşına kadar "Yakıt" soyadı olmasına rağmen onun imzasını hep "Yakut" şeklinde attığına şahit olmaktayız.

Askerdeyken ağabeyine (=babama) yazdığı mektupların cevabının kendisine geç ulaşması veya memleketten beklediği haberi tam olarak öğrenemeyişi onu hemen ka-

ramsar yorumlara götürür. Zaten bu nevi psikolojiler gurbette haber bekleyenlerin psikolojileridir. Mesela yazdığı mektuplara bir türlü cevap alamadığını bildirdiği bir mektupta şunları yazmaktadır:

> "…siz niçin göndermiyorsunuz. İşleriniz o kadar mı çok da bana iki satır mektup yazmaya fırsat bulamıyorsunuz. Yoksa her şeyden âciz olan bu kardeşinizi unutmak mı istiyorsunuz? Bana her şeyi olduğu gibi hakikatli anlatınız. Mutlaka sizin başınızda bir iş var. Benden saklıyorsunuz fakat ben biliyorum. Çünkü benim rüyama girdi. Ben rüyamda yangın gördüm. Bizim evde yangın çıktı. Fakat evin hepsi yanmadı. Tahir (=diğer küçük kardeşi) ile söndürdük. Mutlaka evde bir hastalık var, ben biliyorum. Biliyorum ama ne yapayım diyar-ı gurbetteyim…" (Bakırköy, 12. 07. 1946)

Osman Efendi, nesirle anlatımda hayli başarılıdır. Cümleler düzgün ve derin anlamlar içeriyor. 20 yaşlarındaki ilkokul mezunu bir gencin kaleminden çıktığına inanın insanın inanası gelmiyor. Demek ki ailede aldığı Osmanlı terbiyesi ile Cumhuriyetin ilk yıllarının mekteplerinde öğretilen dil, üslûp ve kültür onda bir araya gelmiştir. Ağabeyinin (babamın) mektubuna karşı yazdığı cevabî yazıda onun hayat görüşünü, kader anlayışını ve geleceğe pesimist (karamsar, kötümser) bakışını görmemiz mümkündür. Bakırköy Jandarma Bölük kaleminden attığı 11 Mayıs 1945 tarihli mektubunda bakınız neler diyor:

> ".. Mektubu aldım. O yazmış olduğunuz garip yazılarınızı teker teker ve üst üste okuyarak saatlerce mütalaa ettim. O yazıların bana bir ders ve bilmece olarak kalacağını kabul ediyorum. Bu ana kadar hayatta bir takım muammalara karşı gelerek mağlup ettim. Fakat bugün teveccühün verdiği en ufak bir soruya cevap vermediğimden boynum bükük kaldı. İstikbâlim bana karşı küs duruyor, hiç yüz vermiyor. Birçok meydana gelmeyen hayallerin verdiği ümit sayesinde yaşı-

yorum. Ben mukadderatın tekerlekleri altında ezili kalmışım. Eğer talih bana güler veyahut yeni bir hayat doğar da pençesini acıyarak bize takarsa belki kurtulur ve şen günler geçirmeye çalışırım. Eğer hayat ve talih yüzüme gülerlerse benim de yüzüm güler, kalbim serinler, mesut olarak yeni hayat ocağına ateş yakar, maziyi unutur, bir hikâye diye anlatırım. Ama bu, bildiğim gibi değil. Tamamen aksinedir. Fakat kader bana küsmüş, bana baktıkça daima asık suratlı görünmektedir. Ben kaderime küsmüş fakat talihine yalvaran ve hâlâ yalvarmakta olan bir insanım. Hayatımda güldüm ama içimden değil, kalbimdeki acıları kimseye belli etmemek için dudağımdan gülmüşüm… Mektubunuzdan müteessir değil bilâkis memnun oldum. O bana hayatın kıymetini öğreten bir delil olacaktır."

Osman Efendi amcamız şiirde de başarılıdır. Gerek askerliğin verdiği yalnızlık ve sıla hasreti, gerekse hastalığının verdiği teessür, elem ve acılar, onun yalnızlık psikolojisini kamçılamış, onu dokunaklı ve içli şiirle buluşturmuştur. Elimdeki küçük hatıra defterinde, yazı örnekleri, adresler ve karalamaları bulunan şiirleri vardır. Bu şiirlerin, gerek kitaplarda ve gerekse internet ortamında araştırdığım kadarıyla bir yerlerden iktibas olmadığı kanaatine vardım. Onu tanıyan bazı kişilere gösterdim, onlar da kendisinindir dediler. Şiirler konu itibarıyla zaten onun psikolojisini yansıtmaktadır. Şiirlerinin sonunda hep "Osman Yakut" imzası vardır. Şimdi hatıra defterindeki şiirlerini görelim:

Beni Çağıranlar Var (19.03.1946)
Solma ruhum boş yere daha henüz çok erken
İnlemesin kalbim hiç, artık ona söyle sen
Liğme liğme kopmasın kırılmasın benliğim
Ağlamasın gözlerim çünkü daha çok gencim
Hayalim görünmesin gelmesin gözlerine

Anma beni sakın sen inanmam sözlerine
Dalgalar gelsinler de olsunlar bana da yar
Artık ne ümit kaldı ne de bir emelim var
Meyus olmasın kalbim hep kadermiş âkibet
Eğer gülmesem bile sana ererim elbet
Tâ uzaktan göründü bakınız süslü mezar
İşte oradan yine beni çağıranlar var

Mazideki Karanlığa Bakış (19.03.1946)
Acı ile geçen günlerim mazi olduğu zaman
Bir selvi gölgesine mezarımı kazarsın
Her hazan hatırlayıp güller solduğu zaman
Yıkık mezar taşıma bedbaht diye yazarsın
Sen hülyalı gözlerinle bin bir gence bakarken
Kabrimin etrafını dikenler bürüyecek
Nur olup sevda olup gönülleri yakarken
Zaten solmuş vücudum toprak olup bitecek
Ruhumu sıkan bu dört divar mı?
Ölümden öteye daha yol var mı?
Hangi ruh titremez kalbi yırtan bir âhtan
Bugünün farkı var mı karanlık bir sabahtan?

Benim Aşkım (25 .03.1946)
Bir dev olsa sinerdi
Bir volkansa sönerdi
Bir tufansa geçerdi
Bir hicransa dinerdi
Ne bir devdi sindi
Ne bir volkandı söndü
Ne bir tufandı geçti
Ne bir hicrandı dindi
Yedi başlı ejder gibi
Yaşadı benim aşkım.

Aşka İtiraf (27.07.1946)
Cidden seviyorum güzel vallahi
Baksana yazılarım ona delildir
Eğer bir de seviyorsan Allah'ı
Kat'i kararını bana tez bildir

Reddetme bu sözü bana yazıktır
İncitme gönlümü o da eziktir
Geçmesin vaktimiz hava bozuktur
Neşeme bir neşe katamaz mısın?

Hatıra defterindeki şiirlerin arasında bir de 25 Aralık 1946 tarihli ve S.R.A imzalı bir şiir daha vardır. Bu şiir bir arkadaşına mı ait yoksa sevgilisinin baş harflerini mi simgeliyor çözemedik. Şiir şöyledir:

Hayat uzun bir yolsa
Gençlik kısa bir şosa
Bıktım usandım artık
Bu uzun yürümeden
Âkibet öleceğim, öleceğim
Sevgilimi görmeden
S.R.A.

Osman Efendi amcamın hatıra defterindeki şiirleri bu kadar. Defter, şu cümlelerle son bulmaktadır:

> "Bu son günlerde ruhum çok sıkılıyor. Kalbim ızdırap içinde. Acaba bu üzüntü ve sıkıntıdan ne zaman kurtulacağım. Yüce Tanrı'nın varlığına sığınan biz masum kullar elbette bir gün feraha kavuşacağız."

Amcam, yukarıda da bahsettiğim gibi, 02 Nisan 1954 yılında fenadan bekaya intikal ederek ebedi rahmete ve fe-

raha kavuştu. Ruhu şad olsun. Mezar taşına kendi şiirlerinden biri yazılabilirdi. Küçük kardeşi Mustafa Ali, Sadî Şirazî'nin bir beytinin Tükçesini yazdırmıştır.

"Dün altımda olan çimenler
Bugün üstümde yeşerdi
Ey yolcu! Anla ki bu toprak
Günahlardan başka her şeyi örtüyor"

Amcam Osman Yakıt'ın Vefatına Tarihtir:
Yakup oğlu Osman Efendi amcamız da gitti vâh!
O, dürüstlüğün âdeta bir güzel misâli idi
Genç yaşında çok çekmişti o hastalıktan velâkin
Sabrın, metanetin az bulunur bir emsâli idi.
Heyhat! Vefatına bir tarih düşüren de olmamış
O zamanYakut, ebcedden bî-haber bir sâbi idi
Gelip yediler sekiz cennet ona açık dediler:
"O ahlâk-ı pâk-i Muhammedi'nin timsâli idi"
1939+15 =1954

(*Yakut'tan Tarihler*, 2. Baskı, s.385, İstanbul, 2012)